

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 2/2016

ročník XV.

podzimní číslo vychází 2. října 2016

Vešel opět do synagogy, a byl tam člověk s odumřelou rukou. Číhali na něj, uzdraví-li ho v sobotu, aby jej obžalovali. On řekl tomu člověku s odumřelou rukou: „Vstaň a pojď doprostřed!“ Pak se jich zeptal: „Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?“ Ale oni mlčeli. Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce, a řekl tomu člověku: „Zvedni ruku!“ Zvedl ji a jeho ruka byla zase zdravá.

Markovo evangelium 3,1-5

Milé sestry a bratři,

v těch několika verších o sobotním uzdravení tu evangelista o tom postiženém třikrát mluví jako o člověku. Je to nepřehlédnutelné. Jde tu totiž o člověka, o naše člověčenství, o lidskost. Kde je Ježíš, kde otvíráme jeho slovo, tam je v hledáčku vždycky konkrétní člověk se vším, co nese s sebou. Vždyť také Ježíš tomu postiženému řekne: Vstaň a pojď doprostřed! Ty jsi v centru Boží pozornosti. A ať to také vidí všichni, kdo jsou okolo tebe. Ať tahle atmosféra prosté lidskosti pořádně provětrává také všechny prostory, ve kterých se my modlíme, děkujeme, prosíme, zpíváme k Boží chvále. Ať právě toto mohou lidé pocítit, když se setkají se společenstvím, které otvírá evangelium a připomíná si Ježíšova slova i celý jeho život.

V synagoze se ovšem tehdy z bohoslužby stalo číhání na Ježíše. „Číhali na Ježíše, uzdraví-li ho v sobotu, aby jej obžalovali!“ Účastníci bohoslužby sledují, jestli Ježíš překročí či nepřekročí léty a tradicí posvěcený předpis o sobotním odpočinku. Pamatuj na den odpočinku, na den Božího šabatu, že ti má být svatý, že ti ten den bude vždycky ukazovat k Bohu... Ti, kdo byli tehdy kolem Ježíše v synagoze, uvažovali asi takto: Příkázání o dni odpočinku si potřebujeme ještě rozříkat do konkrétních životních situací. A tak si to rozříkali do více než třiceti přesných nařízení o tom, co se v sobotu smí a co už ne. Víme, že život a příkaz zachování života má přednost přede vším ostatním, ale odumřelá ruka vydrží do

zítra. Není to nemoc, která by vedla k smrti. Tady má tedy příkaz o sobotě přednost. Vždyť ten Ježíš to přece musí také vědět... Ale najednou se z toho jejich uvažování ztratí ten živý, konkrétní člověk s odumřelou rukou. Stává se jenom předmětem jejich sporu.

Žít jenom podle základních směrůvek a rozhodovat se každý den znovu a nově, je hodně náročné. A to nejenom tehdy, ale i dnes. Také nám bývá bližší, když přesně víme, co a jak, když máme situace života, jak se dnes říká, dobře ošetřené a tak trochu pod kontrolou a nemusíme se stále znovu složitě rozhodovat. Ale zároveň si vždycky uvědomujeme, že život bývá složitější a že právě Ježíš vstoupil se svým radikálním milosrdenstvím do tohoto složitého života, který se nikdy do hotových řádů nevejde. A že právě tam, kde se jedná o lásku a milosrdenství, tam nám předem hotové vzorce jednání nepomohou. A je to dobře. V tomto zdravém napětí se ocitáme vždycky, když poctivě čteme evangelium.

A tak přesto, že rozumím těm, kdo to už po generace takto měli do detailu rozpracované a podle toho žili, padá na mne z tohoto vyprávění úzkost. Úzkost z víry, která má všechno dopředu tak jasné, že se může snadno stát ideologií, která se postaví mezi Boha a člověka. Úzkost z každé ideologie, ve které přestane jít o jednotlivého člověka s jeho bolestmi a strachy. A Ježíš řekne: „Je dovoleno v sobotu jednat dobře či zle, život zachránit, nebo zahubit“? Najednou se všechno stává obyčejně lidské a průzračné. Sobota je pro člověka, tak dělejme to, co je dobré a ne to, co je zlé. Vždyť je to tak jasné... Straňme životu a všemu, co rozšiřuje jeho dobré možnosti. To úžasné na Ježíšových slovech je, jak jsou jednoduchá. Jak nás pouze vracejí k základním pravdám našeho lidství, které můžeme ve složitosti doby tak snadno poztrácet. Dobré přece je, aby byl život podpořen v jeho bohatství a možnostech, dobré je pomoci, zbavit bídy, uzdravit. Vždyť je to tak prosté.

V tu chvíli ti oslovení mlčí. A podle jejich pozdější reakce se ukazuje, že to mlčení není výrazem studu. Člověk s odumřelou rukou bude uzdraven a oni se začnou domlouvat, jak by se Ježíše zbavili. Zůstali vězet v tom svém. Však je to také jedno z mála biblických míst, kde čteme, že na ně v té chvíli Ježíš pohlédl s hněvem, zarmoucený tvrdostí jejich srdce. Hněv Kristův a hněv Boží nad lidskou tvrdostí. Co někdy rozhněvá nás? Je to tvrdost? Srdce čisté, stvoř mi, ó, Bože... Ten člověk pak právě v sobotu odejde zdravý. Ne proto, že by Ježíš chtěl provokovat, ale prostě proto, že všechny dobré řády, které Bůh dává na-

šemu životu, jsou k tomu, aby se v tomto světě rozšiřoval a rostl prostor milosrdenství, slitování a skutečného lidství. A nad vším, co tomu brání, staví Ježíš celým svým životem i svou smrtí na kříži vážný otazník.

Nepoztrácejme ani v dnešní době to, co můžeme s takovou jasností čerpat z Kristova evangelia. I v dnešním uměle vyvolávaném strachu z lidí se potřebujeme znovu vracet k té prosté pravdě biblických slov: Milosrdenství chci a ne oběti. Odkud odjinud, než právě ze společenství lidí, kteří se scházejí kolem Kristova evangelia, by měl vycházet tento jasný signál i do ostatní společnosti.

Petr Firbas, kazatel sboru

Joachim Gauck o uprchlících

Milé sestry a bratři,

velmi mě zaujala zahajovací řeč německého prezidenta Joachima Gaucka, dříve také evangelického faráře, kterou proslavil 7. dubna 2016 na sympoziu „Uprchlíci v Německu“, které se konalo v jeho úředním sídle na zámku Bellevue v Berlíně. Nacházím v ní řadu podnětů, které potřebujeme v této době promýšlet i my. Přeložil jsem její druhou část.

P.F.

„Integrace je proces, na kterém se mají podílet mnozí, nejlépe všichni. To, co potřebujeme, jsou také iniciativy a podněty zdola, angažovanost, která vychází z občanské společnosti. Pouze společně můžeme - starousedlíci, lidé z rodin přistěhovalců a nových příchozích - utvářet krok za krokem společnost, ve které se všichni, kdo žijí v Německu, budou cítit přijati a zastoupeni.

K tomu patří, že se s empatií a zájmem obrátíme jeden k druhému. K tomu patří, že ti, kdo tu vždy žili, nebo už dlouho žijí, vezmou nové příchozí za ruku a přiblíží jim život v naší zemi. Říkejte tomu, jak chcete: Mohou působit jako patroni, mentoři, poradci, jako ti, kdo doprovázejí. Stále se jedná o lidi, kteří do toho vkládají nadšení, trpělivost a zejména také vědomosti v oblasti mezikulturních vztahů. Jsou jiné země, země přistěhovalců, jako Kanada nebo Spojené státy, které s tím mají dobré zkušenosti.

Zvlášť důležitou roli mají v tomto procesu integrace lidé z přistěhovaleckých rodin: Mohou prostředkovat mezi světy, stavět mosty mezi nově příchozími a starousedlíky. K integraci ale patří také to, že budeme čelit starým známým konfliktům naší společnosti, které s přistěhovalectvím souvisejí. V těchto týdnech je vidíme zřetelně, jako pod lupou.

Dobrovolná, ale právě tak i nucená migrace totiž konflikty vyvolává. Často v tom hrají roli strachy, které souvisejí se ztrátou všeho: Nově příchozí opustili svou vlast, často také své rodiny. Zatím se jejich majetek vejde do jednoho batohu. V nové zemi se cítí cize, mají strach o svůj způsob života. Na druhé straně mají starosti také domácí, v každém případě mnozí z nich. Starosti, že se příchodem tolika lidí z jiných kultur jejich důvěrně známé okolí změní. Jsou pak nejistí, protože nově příchozí mají jiné zvyky a názory, jinou řeč a náboženství a do všedního života si přinášejí také jiné hodnoty. Mnoho lidí na obou stranách to vnímá jako ohrožení jejich důvěrně známého světa.

Paul Scheffer, holandský sociolog, to vyjádřil přesně: Nesmíme tuto nejistotu zamlčovat. Musíme se s kulturními i sociálními konflikty vyrovnávat a potom je pokojně řešit, aniž bychom při tom celé skupiny lidí stigmatizovali. Konflikty nejsou, dámy a pánové, znamením toho, že integrace ztroskotala, naopak! Společnosti se přece obnovují také v konstruktivních střetech, a ty jsou tím pokojnější, čím otevřeněji se o problémech mluví. Nesmíme přenechat toto pole populistům a rasistům. Proto o nich chceme mluvit.

Pevným základem, na němž řešíme naše konflikty, je naše ústava. Tento zákon chrání základní práva a důstojnost každého jednotlivce. Chrání menšiny před „tyranií většiny“, před kterou varoval už filosof John Stuart Mill. Na pevné půdě ústavy a zákonů může pak v Německu každý muž i každá žena žít, jak chce. Tato otevřenost umožňuje také cizincům, aby zde byli doma.

Naše společnost je otevřená změnám, pokud jsou projednávány v demokratickém procesu. To je její síla právě v dobách velikých výzev. Společnost, která počítá s přistěhovalci, je proto vždycky také společností, která věci projednává. Už jsme vedli v Německu mnoho debat, které vyvolalo přání uznání, rovnoprávnosti a účasti na rozhodování. Lidé, kteří k nám ve velikém počtu přišli, vyvolávají nové debaty. Je důležité, aby z tohoto diskursu nebyl vyloučen nikdo, kdo se drží pravidel hry. Jen tak roste důvěra.

Už mnozí z nás ve všedních záležitostech zažili, jak se odlišné postoje a hodnoty střetávají. Příklad: Mladý muž nechce své učitelce podat ruku, protože je žena. Nebo: V jedné školní třídě je obtížné mluvit o holocaustu. Nebo: Hosté jedné restaurace nechtějí, aby je obsluhovala číšnice s šátkem na hlavě.

Vždy, když zažíváme, že je znevažována rovnoprávnost, respekt k těm, kdo myslí a věří jinak, je třeba k tomu bez váhání zaujmout postoj. Musíme dát vždycky znovu jasně najevo, že otevřená společnost nemá co dělat s lhostejností. Můžeme

každý den sebevědomě žít tím, čím se naše společnost vyznačuje: Otevřeností a vzájemným respektem. Máme chodit s otevřenýma očima a ušima a osobně se angažovat, jestliže kdokoli těmito hodnotami opovrhne.

Názorový střet ale končí tam, kde se do hry dostává násilí a kde dochází k nezákonnému jednání.

A také toto je nezpochybnitelné: Zákony platí pro všechny, kdo zde žijí, ať už pocházejí odkudkoli a jak dlouho u nás žijí. Není možné trpět, jestliže se kulturní zvláštnosti se zákony střetávají.

Právě v této době se ptáme: Existuje něco, co nás v otevřené společnosti zavazuje nad rámec zákonů? Něco, co by bylo všeobecně platné a závazné také pro nově příchozí?

Myslím, že pro dobrý společný život je nakonec rozhodující, aby co nejvíce lidí v této zemi, ať už pocházejí odkudkoli, rozumělo sobě samým jako sociálním bytostem, které se vztahují k naší demokratické společnosti. To, co by nás v Německu mělo zavazovat, je občanský postoj, který je nezávislý na tom, zda někdo německým státním příslušníkem je, nebo není. V tomto smyslu jsme na prvním místě tím, čím společně býti můžeme, totiž občany. Teprve potom přicházejí na řadu naše kulturní a náboženské odlišnosti.

To ale neznamená, že tyto odlišnosti odložíme nebo musíme zapřít, Kulturu a náboženství může v rámci světonázorově neutrálního státu praktikovat každý. Často právě kultura a náboženství pomáhají migrantům, aby si v nové zemi zvykli a našli v ní domov. Také náboženská společenství mohou ve velké míře přispět k integraci svou angažovaností. Totiž tak, že uchovávají možnost duševního nebo duchovního zakotvení, které je pro lidi v úplně novém, cizím prostředí důležité a může zabránit naprosté ztrátě jistoty v situaci, ve které jsou mnohými požadavky přetíženi.

Jako občané ale utváříme společně vzájemné vztahy v naší odlišnosti. Jeden k druhému se vztahujeme, bereme na druhé ohled a přebíráme odpovědnost. Angažujeme se na pracovišti, ve spolcích, v iniciativách a stranách. Víme, že demokracie, svoboda a tolerance nejsou samozřejmé, nýbrž se jim musíme učit stále znovu, musíme je žít a často je také vybojovávat.

Integrace, dámy a pánové, se podařila tehdy, když se co nejvíce rovnoprávných bytostí rozličného původu účastní veřejného života. To musí být proto náš cíl: Abychom co nejvíce nově příchozích, kteří chtějí zůstat a smějí zůstat, podporovali

v tom, aby se stávali občany a pak snad také státními občany. Všichni víme, že se to nestane ze dne na den. **Potřebujeme trpělivost a dlouhý dech.**“

O čem v poslední době přemýšlím...

Tak, jak se mění náš pohled na svět a na sebe sama, tak se mění i jazyk, kterým se vyjadřujeme. Dnes už málokdo řekne, že si něco „myslí“. Mnohem častěji řekne, že něco „vnímá“. Rozhodující není, jaká skutečnost je, ale jak ji vnímám právě já. V příkladech by se dalo pokračovat. Ale v poslední době jsem si všiml, jak se předháníme v tom, abychom nebyli „korektní“. Stále častěji slyším v našich médiích, že už konečně máme opustit politickou korektnost a říci si, jak věci skutečně jsou.

Podle ABZ slovníku cizích slov, který je dostupný na internetu, jsem pod výrazem „korektní“ našel následující významy: dbající zásad nebo jdoucí v duchu zásad poctivého slušného vztahu mezi lidmi, správný, přesný, poctivý (společensky) bezvadný, uhlazený, slušný, zdvořilý. Často se mluví také o politické korektnosti. Podle příslušného hesla na Wikipedii se jedná o úsilí ovlivňováním jazyka odstranit některá tradiční označení nebo koncepty, které jsou svázány s nepříznivými konotacemi a stereotypy a mohou být vnímány jako urážlivé a tak posilovat „utlačovatele“ v nadřazených a diskriminačních postojích.

Příkladem může být označení „cikán“ a s ním spojené stereotypní představy o tom, že když je někdo cikán, tak je zcela samozřejmě takový a takový. Vždyť je to přece cikán. Proč? Proč bývá např. v případě Romů nebo Vietnamců, kteří se dopustí nějakého trestného činu, jejich příslušnost ke skupině často připomenuta nebo zdůrazněna, zatímco zprávu typu „Čech napadl a okradl slušné lidi“ jsem nikdy neslyšel. Když v nějaké kriminálce provede nějaký zločin bezdomovec, nebo příslušník některé národnostní menšiny, vyvolá to velice rychle představu, že taková jsou přece všichni. Televize ovlivňuje veřejné mínění víc, než si někdy myslíme. Nebo stereotypní opakování toho, že Češi byli v dějinách stále obětmi, zatímco poválečné vysídlení Němců bylo pouhou dějinnou nezbytností.

Jistě, že tzv. politická korektnost může být někdy přehnaná, až absurdní, jestliže se například v některých evropských městech už raději na náměstí nezdobí vánoční stromky, aby nebyly náboženské menšiny diskriminovány. Ale například politicky nekorektní házení uprchlíků do jednoho pytle s teroristy je v dlouhodobé perspektivě nebezpečné. Taková zjednodušení nejenže vyvolávají

atmosféru strachu, ale ve svém důsledku nakonec vedou i k nenávisti. Postupně si totiž na tyto stereotypy zvykáme a pak už je považujeme za pravdivé. Být nekorektní se dnes stalo populární. Dřív, než jsme se vůbec nějaké korektnosti stačili naučit, se jí už vysmíváme. Ještě nedávno bylo korektní, slušné, správné a poctivé hovořit o lidských právech. Dnes už o tom téměř neslyšíme. Obejdeme se bez toho. Pak si ale víc a víc začneme zvykat na to, že na lidských právech až tak moc nezáleží. Při návštěvách v Německu se s korektností setkávám často. Někdy se trochu usmívám nad tím, jak se např. v církevních kruzích mluví a píše důsledně o farářkách a farářích, presbyterkách a presbyterech, jak se úzkostně dodržuje rovnoprávnost pohlaví. Ale pak si uvědomuji, jak se z této korektnosti postupně vytvořila atmosféra slušnosti a respektu ke všem lidem, ženám, mužům, menšinám. U nás už někdy ani nevnímáme, jak hrubě se v rámci stále oblíbenější nekorektnosti o druhých lidech mluví. A hranice toho, co je ještě únosné, se posouvá dál a dál.

Přemýšlím, zda by Pán Ježíš byl spíš korektní nebo nekorektní. Nevím. Tento problém nebyl jeho problémem. Ale vím zcela jistě, že vůbec nedbal na nějaké předem hotové mravní nebo náboženské nálepky. Všichni, kdo se ocitli někde na okraji, kdo byli nábožensky i společensky už předem vyřazení a odsunutí na okraj, ho vždycky zajímali nejprve. Na to, s jakými předsudky se na ně dívala většinová společnost, se ani v nejmenším neohlížel. A je třeba říci, že na to tvrdě doplatil. Čtème bibli, tam to všechno je.

Petr Fírbas

Letní sborový tábor dětí v Chlébském 20.–27. srpna 2016

Letošní tábor se poprvé konal až v posledním prázdninovém týdnu. Tentokrát jsme si pronajali junáckou základnu v Chlébském, v nádherném prostředí Svratecké hornatiny, nedaleko Bystřice nad Pernštejnem. Byl to náš první tábor na Moravě. Zažili jsme nejteplejší týden celých prázdnin. Od neděle, kdy vydatně pršelo, už teploty jenom stoupaly a krásné letní počasí vydrželo až do konce našeho pobytu. Na základně, která je uprostřed lesa, je jedna zděná budova s výborně vybavenou kuchyní a sociálním zázemím a tři dřevěné chaty, postavené ve svahu.

V jedné z nich je prostorná klubovna, kterou jsme využívali především k ranním pobožnostem. Biblické téma letošního tábora jsem nazval „Exoti v bibli“. Vyprávěli jsme si o biblických postavách, které se ve své době chovaly jinak než ostatní - Noe, Abraham, Izák, Gedeon, Jeremjáš, Ježíš, přemýšleli jsme o Jákobovi a jeho matce, uspořádali jsme soudní jednání, ve kterém byl žalující stranou podvedený Jákobův bratr Ezau a otec Izák. Některé motivy biblických vyprávění jsme pak využili také při hlavní táborové hře. V úterý jsme náš pěší výlet zakončili na hradě Pernštejně. Ve čtvrtek, kdy teploty už přesahovaly tropickou třicítku, jsme zajeli do Bystřice a celé odpoledne strávili na koupališti. Nemohla chybět ani noční stezka odvahy, kterou výborně připravili naši praktikanti, Vítek a Vojta,

kteří se spolu s Jirkou Eliášem podíleli také na přípravě her v lese i na hřišti. Všichni si pochvalovali výborná jídla, která pro nás už čtvrtý rok připravuje Adéla Zbytovská. Došlo i na oblíbené palačinky. V kuchyni se střídaly služby. V kuchyni nám také moc pomohla Martina Pokorná. Ve středu připravovali účastníci tábora oběd sami. Jedna skupina vařila vydatnou bramboračku, druhá nachystala obložené hamburgery. Povedlo se jim to znamenitě.

Protože je základna vzdálena asi 5 km od nejbližší autobusové a vlakové dopravy v Nedvědicích, byli jsme letos hodně odkázáni na kyvadlovou přepravu autem, kterou zajišťovala Pavla Vrbová. Někdy musela jet několikrát tam a zpět, aby nás všechny včas dopravila na autobus, nebo na vlak. Patří jí za to náš dík. S Pavlou, s Adélou a s Jirkou Eliášem jezdíme na sborové dětské tábory už několik let. Je to pro nás vždycky příjemně strávený čas. Snad to byl příjemně strávený čas i pro mladší účastníky letošního tábora. Pavle Vrbové děkují také za fotodokumentaci, ze které uveřejňujeme několik momentek.

Petr Firbas

Několik postřehů našeho **praktikanta Vítka**:

Z toho, co se mi na táboře líbilo nejvíc, si jako první vybavuji tři zážitky. První bylo domlouvání společné hry Soud nad Jákobem. Poté, co jsme se rámcově dohodli na průběhu a podobě hry, jsme začali rozebírat podrobně celý příběh,

všechna fakta pro a proti Jákobovi. Tímto způsobem, tedy posuzováním činů biblické postavy, jsem ještě nikdy nepřemýšlel, bylo to pro mě něco úplně nového a přitom moc poučného a inspirativního. Samotného mě to bavilo ještě víc než samotný soud.

Druhý zážitek byla noční hra. Letos jsme ji nepojali jako stezku odvahy se strašidly jako minulé roky, ale jako tichou cestu potemnělým lesem. Byl jsem na svém stanovišti, vnímal klidný les okolo sebe a vždy kousek doprovázel každou dvojici. Ke konci byla v lese naprostá tma. Všichni už odešli, okolo jen stromy a já. Bylo pěkné vnímat úplně jinou atmosféru během cesty lesem a pak u ohniště, kde už všichni opékali z těsta vyválené hady.

A jako třetí mám souhrnně domlouvání her. Někdy to chvíli trvalo, než jsme vymysleli, jak to bude nejlepší. Kolik místa, kolik času, či kolik pokusů. Každý měl trochu jiný úhel pohledu, jiné návrhy a přesto bylo i domlouvání stejně zábavné jako samotné provedení.

Myslím, že role praktikanta není o tom, namáhavě vymýšlet přidělenou část programu, ale spíš jde o jakýsi jiný úhel užívání si společně tráveného času. Jsem moc rád, že jsem mohl jet a prožít si to i jinak než jako účastník. Bylo to super.

Vítek Jůza

Pro děti: Tvoření z podzimního listí

Na podzim se nám nabízí barevné listí pro spoustu her. Během procházky do přírody můžete sbírat pestré, krásně vybarvené listy. Doma je můžete třídit podle barev, tvarů a velikosti.

Pokud se vydáte na vycházku i s kamarády a jejich rodiči, můžete si s barevnými listy vyhrát ještě venku. Jakmile listy roztřídíte podle barev, můžete z nich sestavovat různé velkoplošné koberce s obrazci - soustředné kruhy, duhy, slunce...

Listy nejprve nanoste na jednotlivé hromádky podle barev a potom z nich sestavujte koberec. Můžete si pomoci tím, že obrys předem vyznačíte kamínky nebo vysypete pískem. Hotový koberec dlouho nevydrží, vítr ho brzy rozfouká.

Pokud si chcete s nasbíraným listím ještě trochu pohrát, můžete listí, které tvořilo koberec shrnout na jednu velkou hromadu, do které se opravdu krásně skáče.

Několik nejkrásnějších a nejzajímavějších listů si ale schovejte a vezměte je s sebou domů. Můžete s nim užít mnoho zábavy i tam. Některé nasbírané listy si dejte vylisovat. Pak je můžete nalepovat na papír a tvořit z nich zajímavé obrázky.

Z listů také můžete vytvořit pěknou kytičku a darovat ji mamince nebo kamarádovi. Vyberte si několik pěkných javorových listů a jednoduše je stočte do ruličky. Pak začnete skládat kytičku. Jedna rulička bude uprostřed, kolem ní pak skládejte další, až budete mít kytičku. Kolem srolovaných listů pak dokola skládejte listy celé a nakonec kytičku svažte lýkem. Maminka bude mít jistě radost a kytička jí dlouho vydrží. I když listy uschnou, pořád budou pěkné.

Tento i další tipy najdete na <http://deti.vira.cz/>

Program sborových setkání v říjnu 2016

Pravidelné bohoslužby

neděle 2. 10. bohoslužby v 9.30

neděle 9. 10. bohoslužby v 9.30

neděle 16. 10. bohoslužby v 9.30

kazatel: br. kurátor Martin Hruběš

neděle 23. 10. bohoslužby v 9.30 s vysluhováním Večeře Páně (Díkůčinění)

neděle 30. 10. bohoslužby v 9.30

Během bohoslužeb odcházejí děti do nedělní školy

Biblické hodiny: v út **4. 10.** v 18.30 na faře, v út **11. 10.** v 18.00 u Eliášových
v Klánovicích, v úterý **25. 10.** u sestry Pfannové v Újezdě

Biblické příběhy pro děti na základní škole v Zelenči: čtvrtek 14.00

Biblické příběhy pro děti na základní škole Ratibořická: středa 14.00

Schůze staršovstva: 2. 10. v 19.30

Setkání střední generace: ve čtvrtek 20.10 v 19.30

Zkušenosti z mezináboženského setkání Maburku

(s účastníky z našeho sboru)

Seniorátní akce:

22. 10. **setkání kurátorů** ve sboru ČCE v Modřanech v 9.30

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>